

ikke indsee det; tværtimod, jeg finder endog Fastholdelsen af „Hofchargerne“ for Statsembedsmændene meget farligere — kunde jeg næsten sige — end Vedligeholdelsen af de andre Rangtitler, der dog indeholde Mindet om et Embede, der virkelig var til i sin Tid. Jeg finder det saameget farligere, som den Bedkommende for at blive t. Ex. Justitsraad i Almindelighed kun behøver at sætte sig i et vist yndet Forhold til sine nærmeste Joresatte, og det er jo dog tænfelt, at netop dette Forhold kunde være til Statsjernestens Lær, til Vel altsaa for Embedslyalernes gode Udførelse; derimod kan en Kammerjunker-Titel efter min uskyldige eller trofskyldige Dpfattelse af dette Spørgsmaal neppe naaes, uden at Bedkommende ialfald for en Deel slider Hoftrapperne, og man maa endogsaa være tilfreds med, hvis det ifkun er Hoftrapperne, den Bedkommende maa slide. Jeg skal derfor opfordre alle de ærede Medlemmer, der virkelig holde paa, at Rang og Titler saavidt muligt affaffes, til at stemme for mit Vædringsforslag. Den høitærede Finantsminister talte imod Forslaget og sagde, at der var visse Hensyn, som man skulde tage, og som man ikke kunde skyde tilside osv. Jeg har — det tør jeg forsikre den høitærede Finantsminister om — førend jeg besluttede mig til at stille dette Forslag, taget meget væsentlige Hensyn. Veed den høitærede Minister, hvad jeg havde kunnet føle mig fristet til at bringe i Forslag her i Thinget for at faae fastslaaet et godt og følgerærdigt Exempel til Efterfølgelse? Det er naturligt, at den høieste af alle Titler her i Landet blev affaffet; dette fandt jeg nu laa noget udenfor en Lønningslov; derfor har jeg heller ikke foreslaaet det, men at jeg ikke har bragt denne Sag til Forhandling her, er alene af visse Hensyn. — Forøvrigt kan jeg ikke indsee, at der er den aller ringeste Fare ved at vedtage mit Forslag. Jeg veed af tidligere Udtalelser fra den ærede Finantsminister, at det betragtes som et Skaar i, hvad der i Hofproget kaldes — „kongelige Prærogativer“, tror jeg det hedder. Jeg vil spørge, om dette Forslag gjør noget synderlig dybere Indsnit i disse „Prærogativer“ end det, der er foreslaaet, nemlig at alle Titler

fra „Geheimeraader“ til „andre Secretairer“ skulle bortfalde for Statsembedsmænd. Hvorfor skulle da ikke ligesaa godt alle Titler fra „Kammerherre“ ned til „Forst- og Jagtjunker“, eller hvad de nu hedde, bort alle „Hofcharger“ bortfalde? Nei jeg finder, at der er Uoverensstemmelse deri, og den ærede Minister kan ikke bebrejde os Forslagsstillere eller særligt mig, at vi have overstredet den Grændse, som fornuftigvis bør være afftuffen med Hensyn til denne Sags Behandling i en Lønningslov, da det er den høitærede Finantsminister selv, der har bragt Spørgsmaalet om Rang og Titler osv. ind i Lønningsloven, og jeg har Intet bragt derind, tværtimod, jeg vil jo have Noget ud deraf, nemlig „Hofchargerne“. Jeg skal derfor tillade mig paa det Varmeste at anbefale dette Forslag til Enhver, der virkelig ikke alene har en Dverbeviisning om Skadeligheden af dette „Uvæsen“, som et æret Medlem ved Sagens forrige Behandling kaldte Titelvæsenet, men ogsaa tør vedgaae det, har Mod til aabent at vedkjende sig sin Dverbeviisning, og bede Dem om at stemme for Forslaget. Det kan paa mange andre Maader væsellig være saa, at man ikke holder af altid at træde frem for Verden med sine Meninger og Synsmaader; men her tror jeg virkelig ikke er nogen Fare paafærde ved at gjøre det. Det kan ikke faae ringeste Skær af, at man vil Nogen tillids, som man ffyllder høiere eller høieste osv. Hensyn. Nei, havde jeg som sagt foreslaaet at affaffe „de Venders og Gøthers“ osv., saa kunde der have været Tale om, at jeg var traadt visse Hensyn for nær. Nu haaber jeg at være i god Uoverensstemmelse med den Mand, der iøvrigt gaaer igjennem denne Lov, naar jeg foreslaaer, at de to uskyldige Ord — „eller Hofcharge“ — skulle bortfalde.

Formanden: Med Hensyn til en Udtalelse af det ærede Medlem maa jeg dog bemærke, at det ikke kan være besøiet, at det ærede Medlem ffjælner mellem Medlemmer her i Salen, der tør være deres Dverbeviisning bekjendt, og Medlemmer, der ikke tør være deres Dverbeviisning bekjendt. Man maa forudsætte om alle Medlemmerne, at de tør være deres Dverbeviisning bekjendt.